

vaných ve smyslu § 9 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. vyloučeno. Tento výrok stížen jest vzhledem k shora uvedenému zmatečností dle § 281 čís. 11 tr. ř., poněvadž soud při výměře trestu porušil, pokud se týče nesprávně použil předpisu § 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, zkoumajе vzhledem k zmateční stížnosti obžalovaných proti zmíněnému rozsudku, že bylo v uvedeném směru zákona trestního na ujmu obžalovaných nesprávně užito (§ 281 čís. 11 tr. ř.) a byl proto povinen, by sám od sebe postupoval tak, jako kdyby ona zmatečnost byla bývala uplatňována. O podmíněčném odsouzení dlužno jednati při hlavním přelíčení resp. při veřejném sezení, výrok o něm podléhá týmž cpravným prostředkům, jako výrok o trestu, tedy zmateční stížnosti a odvolání. Zákon ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878 neznal samozřejmě ještě zákona o podmíněčném odsouzení a neustanovuje ničeho ohledně zrušení tohoto výroku soudem zrušovacím pro zmatečnost. Ježto však dle § 7 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. má se veřejné zasedání konati dle z á s a d, p l a t n ý c h p r o h l a v n í l í č e n í, lze též při zmatečnosti výroku o podmíněčném odsouzení použiti ustanovení § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878, když se jeví nutnost nahříditi o něm nové sezení při soudě prvé stolice.

Čís. 639.

Pod pojem »ucházení se« ve smyslu § 199 lit. a) tr. zák. spadá jakékoliv působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak naznačen jest v témž zákonném ustanovení.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1921, Kr II 349/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. září 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zřejmě mylným jest právní názor zmateční stížnosti, jakoby pojmovým předpokladem ucházení se o křivé svědectví byl výkon jakéhosi nátlaku pachatelem na toho, u něhož se o křivé svědectví uchází. Pojmu »ucházení se« ve smyslu § 199 a) tr. zák. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak v témž zákonném ustanovení je naznačen. Na způsobu a intenzitě tohoto působení nesejde, nevyžaduje se ani, aby to bylo právě jednání, odpovídající pojmu návodu ve smyslu § 5 tr. zák., stačí naopak netoliko vyzvání, naléhání, přemlouvání, nýbrž i pouhá žádost, prosba a pod. Tím méně je ovšem zapotřebí, aby působení nabylo povahy nějakého nátlaku, v jakém stížnost zdá se spatřovati prostředek, ke svedení jediné způsobilý. Dosáhlo-li působení rázu a intenzity nátlaku, nucení, pak může přijíti v úvalu i zločin vydírání.